

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

נ"ו.

עין משפט נר מצוה

קפב א מיי פ"א מהל' ו
 אסוקר בילא הל' ו
 סמו לאון קג
 ב מיי פ"א מהל' דעות
 הל' ח פ"א מהל' משנה
 הל' ז ט"ש"ע ח"מ סמו
 תכ סעף לטו
קפג ג ט"ש"ע ח"מ ס'י
 רכח סעף א
 דג"ה:
קפד ד מיי פ"א מהל'
 אשוח הלכס יט
 סמו לאון קטח ט"ש"ע
 ח"מ ס'י רכח סעף ג:
קפה ה מיי פ"א מהל'
 מוכר הלכס יח
 סמו שס ט"ש"ע שס סעף
 ט"ו:
קפו ו מיי פ"א מהל'
 אשוח הלכס יט
קפז ז מיי פ"א מהל'
 כלס הלכס ה:

תורה אור השלם

- 1 וביציעו שמוח וקאספר
 נאספר עליו נביח ולא
 ידעתי קרעו ולא דמו:
 תהלים לה טו
- 2 הוא מוצאת ודיא
 שולח אל חמיה לאמר
 לאיש אשר אלה לו
 אנכי קרה ותאמר חבר
 קא למי החתמת
 ותפתילם והמשח
 האלה: בראשית לח כה
- 3 ולא תנו איש את
 עמיתו ואת מאלהיו
 כי אני אלהיכם:
 יקרא כה יז
- 4 גם כי אונק ואשעו
 שבת תפלת: איכה ג ח
- 5 שמעה תפלת יי
 ושועתי האניק אל
 דמעתו אל תגרש פי גר
 אנכי עמך תושב ככל
 תהלים לט יג
- 6 רק לא יהיה כאחאב
 אשר התמבר לעשות
 דרע בעיני יי אשר
 אשח: אתו איקבל
 מלכים א כא כה
- 7 בה תראני והנה ארני
 נצב על חומת אקר ובידו
 אקרי: עמוס ו ז
- 8 בפקודי ביד מייקה פן
 הקרה רעתה חסד ושר
 ישמע בה על פני תמיד
 חלי ומקרה: ירמיהו ו ז
- 9 העם המכעיסים אותי
 על פני תמיד זכחים
 בגנות ומקשרים על
 הלבנים: ישעיהו סג ג
- 10 השם גבולך שלום
 חלב חסידים ישיבעך:
 תהלים קמו די
- 11 והיה אם ירע ישראל
 ועלה מדין ועמלק ובני
 קדם ועלו עליה:
 שופטים ג ו
- 12 והנה עליהם
 וישחיתו את יבול הארץ
 עד בואך עזה ולא
 ישאירו מתיקה בישראל
 ושה ושור וחמור:
 שופטים ו ד
- 13 וידל ישראל מאד
 מפני מדין ויעקבו בני
 ישראל אל יי:
 שופטים ו ו
- 14 ולאבךם הטיב
 בעבורה ויהי לו צאן
 ופקד ותמרים ועבדים
 ושפחה ותבנית וגמלים:
 בראשית יב טז

נוח לו לאדם שיבא על ספק אשת איש בו. נקט הכי משום דבת שבע ספק אשת איש ופי' צוקנטרס משום דכל היוצא למלחמת צית דוד כותב גט לאשתו ע"מ שאם ימות יגרשה לא"כ אין זה כל היוצא אלף דוקא שיש להם אחין ואין להם בנים מיהו צוקנטרס לאו דוקא נקט יבס אלף שלא מתעגן ועוד קשה לר"ת דלמחר צמקת שבת (ד' נ"ו. וס' ד"ה גט) כל האומר דוד חטא אינו אלף טועה אמאי והא חזר אוריה מן המלחמה לא"כ ומיהו יש לחמות שהיו מתנין אם לא יחזור צוקף המלחמה ועוד קשה דלניח צפ' מי שאלחו (גיטין דף ע"ג. וס' ד"ה אמר) מנה היא בלוחן הימים רבי יהודה אומר רבי היא כאשת איש לכל דבריה ר' יוסי אומר מגורשת ואינה מגורשת ואפילו לרבי יוסי חטא דוד דלינה מגורשת ודאי וכ"ת דהתם צלל אמר מעכשיו דמוקי לה בגמרא צלומר מעת שאני בעולם צלומר שעת אמת קודם מיתתי וצמלחמת ציתא דוד היו כותבים מהיום הא קמני בדיח צוקספתא מהיום אס מתי הימים שצנימים רבי יהודה אומר היא כאשת איש ומתני דמי שאלחו (ס' נני מוכח דלמחר מהיום דלדלעיל מיינה קאי והא דלמחר צגמרא צלומר מעת שאני בעולם מעת שהאו בעולם משום כיון דלמחר אס מתי מתכין לרחק הגרושין כמו שיוכל ואינו רוצה שמתגרש עד סמוך למיתתו והא דקאמר מהיום להראות שהאו רוצה שיחולו גרושין (ס' מהיום) ומפ' ר"ת דצמלחמת צית דוד היו מגרשין לגמרי צלל שום תנאי אלף היו עושין הדבר צלנעו כדי שלא יהו קופלין על נשומיהן לנשואן לכן קרו להו ספק אשת איש ולכל הפי' קשה דלפילו צל על אשת איש ודאי טוב ממלצין מדקאמר דוד הבא על אשת איש מיתמו צמקן ויש לו חלק לעולם הבא צלל ממלצין כו'.

ו לא עוד אלא בשעה שעוסקין בנניעים ואחלוח. כלומר לא מציעא צענה שס' צענים אלף אפי' עסוקים בלילות ממורות וגם אין עניינם לאשת איש ויש ספרים דגרסי צענה שעוסקין בצרבע מיתות צ"ע):

דבתיב היא מוצאת. צלל אלף"כ כמו (איכה ד) וילת אש צליון שהיתה קרובה לאש ככר ולא שלחה לו אלף צמנו אס לא היה מודה לא היתה מפסקתו:

ואל דמעתה אל תגרש. אינו אומר שמע אל צכיי או ראה דמעתה אלף אל תחרש כלומר צטוח אני שלא תחרש דשערי דמעתו לא נעלוי):

התבו חוליות ונתן חול בין חוריא חלויא. אס לא היה חול צינמים היה מודה רבי אליעזר דכלי חשבו הוא שהטפס צכיי לתגור מחצרת החוליות ומעמידתן זו אלף זו ומשום דנתן חול צינמים להפריד החוליות זו מזה מטהר ר"א והכי תנן צמקת כלים (פסקה משנה ח) חתכו לרוחו פחות פחות מאכרבעה טפחים טהור מרחו צטיט טמא משסיקתו לפחות צו סופגנים הרחיק את הטפס ונתן חול או צרור צינמים צזה אמרו הנדה (ב)

וצלעו. צכיל אשתי זו שמתחלה חטאתי צה כמו (בראשית צ) ויצן את הצלע: שמהו ונאספו קרעו ולא דמו. אס קרעוני לא מלאו דס: ס' כדררש רבא. לטובה מעשה של דוד וצת שבע משלהם וספק אשת איש היא שהיוצא למלחמת צית דוד גט כריתות כותב לאשתו על מנת שאם ימות שתהא מגורשת מעכשיו ולא חוקק ליבס וכל אותן הימים היא ספק מגורשת אס מנת מגורשת מתחילה ואס לא מנת לא נתגרשה: היא מוצאת והיא שניה. אע"פ שהיו מוציאין אותה לשריפה לא אמרה להם ליהודה צבעלתי אלף שלחה לו למי שאלה לו אנכי הרה ואס יודה הוא מעלמנו יודה: עמיטו. עם אמו: צלונאס אספו. צלונאס דבריה לצערה: אונאסס קרובה. לצל. פורענות אונאסס ממנה לצל: שמעה ספסלי. אין לשנותו מלשון צקשה שמצקש מאת הקצ"ה שישמע תפלתו אצל אל תחרש יש לשנותו מלשון צקשה ולומר צו אני צוטח שאין דרכך לשמוק ולא להחריש. אל תחרש אל תעשה אל מתן משמשין לשון צקשה ומשמין לשון עמיד כגון (מהללס קכא) אל ימן למוט הרי לשון צקשה ויאמר יעקב לא מתן לי מאומה (בראשית ו) הוא לשון עמיד: רק לא היה כחאצב ספייה דקרא אשר הסתה אותו איוצל אשתו: [אססך גולא. אשתך קטנה ככוף עמלן ושמע דבריה]: כל הסערים. שמתן נעעלו: מן משערי אונאס. הלועק על אונאס דברים אין השער נעעל צפניו: הכל ע"י שליח. נפרעים על כל עבירות ע"י שליח: וצידו. לא מסרה לשליח: פרגוד. מחילה שצין שעינה לצלל מרוס: אינו נעעל. להפסקי ראייתן מן המקוס אלף תמיד רואה אותם עד שיפרע: וצידו ארך. משמע שהיא תמיד אללו ומשמש צה: על פני. ואין מחילה צינו לצין העצירה: אימסי גנולך שלום. כשחלב חטים ישביעך הקצ"ה: מנדא. כד שנותנים צו שעורים: וקיש ואסי סגרא. התגר מקקש וצא. ואני שמעתי הדק מקקש כדך כלי ריקס ששמע צו קול הברה כשמשקשקין עליו: וידל ישראל לעיל מיינה כתיב ויחננו עליהם וישחיתו את יבול הארץ: (אוקירו נשיכו. כדדו נשומיכס: מחווא. עיר שהיה רבא דר צמוכה כך שמה: חסכו חוליות. מנור העשוי חוליות מנרפו צכצשן כדך כלי חרס וא"כ צירף החוליות ונתן חול צין חוליא לחוליא: ר"א מעשה. שאין זה כלי חרס אלף צנין כעין כלי גללים וכלי אדמה שאין מקבלין טומאה: והכמים מעמאין. דלזלי צת חוליות. שאר תנורים שלהם היו עשויים כעין קדירות גדולות ופיו למעלה וצורף צכצשן כשאר קדירות ומטלטלים אלף שהיו מושצו על הארץ או על להק ומדביק את טפילות העיט סכיי על כולו לעשותו עד שיקלוט ויחזיק את חומו: עכנאי

א) סנהדרין קו. ע"ש,
 ב) [אמר כלי], א) צמקת
 מג: פוטו י: מחוואס;
 ד) י"א הנה, ס) י"א חניה,
 ו) [שעופות ג], א) ו) צמקת
 לנ: א) [י"ל אמר],
 א) [י"ל אמר ר"א] כלס
 פ"ה [מ"ן] צמקת וס.
 דפ"ו וע"י רש"ש,
 א) [ד"ה אוקירו חר ד"ה
 מחואס], א) [פ"ה דגיטין
 ע"ש], א) [י"ל מחיס],
 ע) [ומצמקת סנהדרין קו.
 גר' להדיא צענה שעוסקים
 בד' מיתות צ"ד], א) [ד"ה
 מוס' צמקת לנ: ד"ה אלף,

הגהות הב"ח
 (א) תוס' ד"ה חתכו וכו'
 הנה והטובה לכל
 ומית והעמאה נעמק:

גליון הש"ס
 גב' ויש לו חלק לעוה"ב.
 עין משפט ד' ע"ב חוט'
 ד"ה היא מנדא:

מוסף רש"י

אל דמעתה אל תחרש.
 מללל כתיב את דמעתה
 תראה שום מנה נחית
 היא לפני ואין לךיך להפסל
 אלף שמתקבל לפני (ברכות
 ג). החבו חוליות. מנר
 של חרס שהאו עשוי ככלי
 ומטלטל ומחילה צפניו כון
 הטיט ומנרפו צכצשן כשאר
 קדירות, ואס נעמא חריתו
 הכמו נמלה ואס נתנו
 בעין זה שמתכו סכיי סכיי
 מחוליות עגולות וחזר וסיבדו
 צטיט של חול צין חוליא
 לחוליא, רבי אליעזר
 מטהר. עולמות, שאינו עוד
 ככל חרס שלף נרף צכצשן,
 והכמים מעמאין (ברכות
 ס).